

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **M. M.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Švestákem, advokátem se sídlem Starobranská 4, Šumperk, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno-střed, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 1456/12-1500-807169 ze dne 19. 4. 2012, ve věci daně z převodu nemovitostí,

t a k t o :

I. Řízení o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 1456/12-1500-807169 ze dne 19. 4. 2012 vedené pod sp. zn. 22 Af 49/2012 a řízení o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 4115/12-1500-807169 ze dne 24. 7. 2012 vedené pod sp. zn. 22 Af 93/2012 **se spojují** ke společnému projednání a rozhodnutí. Spojené řízení **bude** nadále **vedeno** pod sp. zn. 22 Af 49/2012.

II. Žaloby se **zamítají**.

III. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanými žalobami domáhá přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 1456/12-1500-807169 ze dne 19. 4. 2012, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Jeseníku č. j. 2384/12/399040805814 ze dne 17. 1. 2012, kterým bylo zamítnuto odvolání a zastaveno řízení, a dále rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 4115/12-1500-807169 ze dne 24. 7. 2012, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí (exekuční příkaz) Finančního úřadu v Jeseníku č. j. 85209/11/399920804422 ze dne 6. 10. 2011.

Ve vztahu k oběma rozhodnutím žalobce namítal, že mylně vycházejí z předpokladu, že platební výměr č. j. 55192/06/399960/7660 ze dne 4. 10. 2006 je v právní moci. Uvedl, že předmětný platební výměr byl jeho právnímu zástupci platně doručen až 15. 12. 2011, a proti němu si žalobce podal odvolání, které doručil Finančnímu úřadu v Jeseníku dne 22. 12. 2011. Pokud se týče podpisu žalobce na doručence ze dne 7. 10. 2006, tento není jeho pravým podpisem a doručení Mgr. C. nemohlo vyvolat žádné účinky, neboť ke dni doručení platebního výměru nedisponovala Mgr. C. plnou mocí od žalobce pro daňové řízení. Žalobce pak v otázce doručování odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 1801/93 a na usnesení Krajského soudu v Plzni sp. zn. 30 Ca 458/95. Ve vztahu k prvnímu rozhodnutí žalobce dále namítal, že z něj není patrné, postupoval-li žalovaný dle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), či dle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „DŘ“). Ve vztahu k druhému rozhodnutí žalobce dále namítal, že exekuční příkaz obsahoval chybu v čísle jednacím rozhodnutí, kterým je nedoplatek tvořen.

Žalovaný ve vyjádřeních k žalobám uvedl, že pokud se týče námitky nedoručení platebního výměru v roce 2006, pak vychází z materiálního pojetí doručování, kdy porušení formálních pravidel doručování nemůže být na závadu, jestliže příjemci písemnosti byla tato písemnost fakticky doručena a on měl možnost se s ní seznámit. V předmětné věci žalovaný usoudil faktické doručení z toho, že žalobce podal ještě v roce 2006 žádost o posečkání daně, kdy v uvedené žádosti žalobce jednoznačně identifikoval daňové přiznání, které vůči správci daně uplatnil. Platební výměr tak lze mít nejpozději ke dni podání žádosti o posečkání daně za doručený. K materiálnímu pojetí doručování žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 86/2007-35 ze dne 6. 2. 2008. K námitce, že není patrné, podle jakého procesního předpisu bylo postupováno, žalovaný uvedl, že v prvním napadeném rozhodnutí je jasně uvedeno, že dle přechodného ustanovení § 264 DŘ zůstávají právní účinky doručení rozhodnutí, které nastalo před účinností DŘ, zachovány, a proto jsou podmínky doručení posouzeny dle ZSDP.

Protože obě žaloby obsahují totožnou stěžejní námitku, vycházející ze stejného skutkového stavu, krajský soud podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), obě žaloby spojil ke společnému projednání a rozhodnutí.

K 31. 12. 2012 zanikly finanční ředitelství a finanční úřady zřízené podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů a jejich působnost převzaly orgány finanční správy příslušné podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZFS“). Působnost Finančního ředitelství v Ostravě přešla v souladu s ustanoveními § 20 odst. 1 a 2 ve spojení s § 7 písm. a) ZFS na Odvolací finanční ředitelství, které se stalo žalovaným v souladu s § 69 s. ř. s.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že správce daně na základě daňového přiznání žalobce podaného dne 25. 8. 2003 a evidovaného pod č. j. 49598/03/399960/7660 a navazujícího vytýkácího řízení vydal dne 4. 10. 2006 platební výměr na daň z převodu nemovitostí č. j. 55192/06/399960/7660 ve výši 84 225,- Kč. Dne 11. 10. 2006 byla správci daně doručena žádost žalobce o povolení posečkání daně z převodu nemovitostí vyměřené správcem daně na základě jeho daňového přiznání č. j. 49598/03/399960/7660, a to do doby, než bude u civilního soudu vyřešen spor o určení majitele nemovitosti. Žádosti bylo vyhověno a žalobci bylo povoleno posečkání daně do 31. 12. 2007. Dne 6. 10. 2011 vydal správce daně za účelem vymození nedoplatku na neuhrazené dani z převodu nemovitostí stanovené platebním výměrem č. j. 55192/06/399960/7660 (chybně označeném číslem 55192/06/399960/1578) ze dne 4. 6. 2006 (a současně nedoplatku na dani z přidané hodnoty stanovené rozhodnutím č. j. 32511/09/399920806166 ze dne 27. 4. 2009) exekuční příkaz č. j. 85209/11/399920804422. Žalobce se proti exekučnímu příkazu odvolal a z opatrnosti podal též odvolání proti platebnímu výměru. Argumentoval tím, že roku 2006 mu platební výměr nebyl řádně doručen, neboť Mgr. C. byl doručen, aniž tato byla zplnomocněna k zastupování žalobce v řízení, a žalobci rovněž nebyl doručen, kdy podpis na doručence označil za falešný a navrhl k důkazu grafologický posudek. Obě odvolání byla shora označenými napadenými rozhodnutími zamítnuta.

Pokud se týče námitek vznášených vůči doručení platebního výměru v roce 2006, soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného. Z žádosti o povolení posečkání daně doručené správci daně dne 11. 10. 2006 zřejmě plyne, že nejpozději k tomuto dni byl žalobce obeznámen s platebním výměrem. Je tak irelevantní, že bylo doručováno nezmocněné zástupkyni, či že podpis žalovaného na doručence mohl být zfalšován. Koncepce materiálního doručení vyplývá z konstantní a dlouhodobé judikatury Nejvyššího správního soudu, navazující koncepčně na judikaturu meziválečnou (srov. např. rozhodnutí bývalého Nejvyššího správního

soudu ze dne 4. 9. 1919, publ. pod č. Boh. A 171/1919). Nejvyšší správní soud prohlásil, že „[j]e-li adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam“ (rozsudek č. j. 1 Afs 148/2008-73 ze dne 6. 3. 2009) a „[n]ámitka vznesená proti doručení je relevantní pouze tehdy, pokud je schopna reálně zpochybnit verzi reality, z níž vycházely finanční orgán“ (rozsudek č.j. 8 Afs 47/2009-53 ze dne 26. 11. 2009). Námitky vznesené žalobcem však nikterak nezpochybňují skutkový závěr žalovaného, že ke dni podání žádosti o posečkáni daně byl žalobce obeznámen s obsahem platebního výměru. Pokud se žalobce dovolával rozhodnutí Krajského soudu v Plzni sp. zn. 30 Ca 458/95 ze dne 30. 11. 1995, pak toto rozhodnutí nemá pro projednávanou věc žádnou relevanci, neboť pouze deklaruje, že rozhodnutí, které nebylo doručeno, je nepravomocné, neřeší však, jak může k právně relevantnímu doručení dojít. Pokud se týče odkazu na civilní judikaturu, je třeba poznamenat, že tato byla již překonána. I Nejvyšší soud se totiž přiklonil ke koncepci materiálního doručení, a to s výslovným odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to jak ve věcech trestních (srov. usnesení č. j. 8 Tdo 203/2013-60 ze dne 27. 3. 2013), tak i v civilních (srov. rozsudek sp. zn. 23 Cdo 2425/2011 ze dne 27. 3. 2013).

Neobstojí ani námitka, že z prvního napadeného rozhodnutí není patrné, zda bylo postupováno dle ZSDP nebo dle DŘ. Na str. 5 rozhodnutí je objasněno, že dne 1. 1. 2011 vstoupil v účinnost DŘ, dle jehož § 264 odst. 2 zůstávají zachovány právní účinky doručení rozhodnutí, které nastaly před jeho účinností. Doručení platebního výměru v roce 2006 se proto posuzuje dle tehdy účinného ZSDP.

Stejně tak se soud ztotožňuje s argumentací žalovaného v druhém z napadených rozhodnutí, že písařská chyba v čísle jednacím rozhodnutí, jež sloužilo jako exekuční titul, není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, zvláště bylo-li v tomto rozhodnutí k odvolací námitce žalobce uvedeno, jak zní správné číslo jednacím rozhodnutí, které bylo chybně označeno v prvostupňové rozhodnutí; žalovaný tak onou písařskou chybou v prvostupňové rozhodnutí nebyl na svých právech nikterak zkrácen. (Srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 3 Ads 14/2012-72.)

Proto krajský soud žaloby jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 29. května 2014
JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu